

Fiera del Libro per ragazzi. Bologna, 2008

–I tu què fas?
–Sóc il·lustrador.
–...
–Il·lustrador, dibuixant de llibres per a canalla...
–Ah! Oh! Que bonic! Quina gràciaaaa! Que tendre, oi?
–Sí, molt graciós, i molt tendre...

Fiera del Libro per ragazzi. Abril de 2008.

L'il·lustrador X, aquell que fa quatre anys (quatre! Déu del cel, com passa el temps!) se n'hi va anar a veure si es cruspia crues totes les editorials del món, enguany se n'hi ha anat a fer de reporter, amb dos objectius:

Primer: observar amb lupa les dues exposicions ubicades a la fira, la internacional de tota la vida, i la del país convidat, Argentina.

Segon: esventrar-les verinosament.

Intentant acomplir l'objectiu primer, l'il·lustrador X s'adona que la cosa no serà tan fàcil.

Tot i que hi ha obres d'una qualitat extraordinària en ambdues exposicions, que evidencien la feina d'il·lustradors carregats amb grans dosis de creativitat, sensibilitat, tècnica i intel·ligència, el cas és que, en general, la passejada entre les imatges emmarcades l'acaba inquietant.

D'una banda, se li fa evident que massa il·lustradors es llancen al món del llibre amb

més agosament que professionalitat, amb més ganes de veure la seva obra impresa sobre paper que no pas amb coses per explicar, per aportar al món dels lectors de les seves imatges, ja siguin nens o nenes, o no tan nens ni tan nenes.

I d'altra banda, i això el deixa més capficat (fins al punt d'embussar-li i inutilitzar-li les glàndules que té connectades als ullals i que li permeten segregar el verí, tan necessari en un bon reporter crític), percep apatia, defalliment, arrossegament en una part massa gran (i creixent, respecte a l'anterior visita a la fira) dels materials exposats.

Els il·lustradors, aquelles criatures imaginatives, gracioses i tendres, o fins i tot cruels si cal, creadors d'universos infantils carregats de fantasia, gràcia i tendresa, o de la més extrema de les crueltats, si cal (segons l'imaginari popular), s'apaguen.

Sembla que com Artax, el cavall d'Atreyu a *La Història Inacabable*, s'ofeguen en la seva pròpia tristesa, melangia o, simplement, apatia. Els colors, les composicions, els personatges amb les parpelles permanentment mig abaixades sobre l'iris dels ulls, i els cossos rígids (evidenciant, malauradament massa sovint, una manca flagrant de domini sobre la figura humana i la seva expressivitat), semblen incapaços de transmetre cap mena d'emoció, més enllà d'una apagament infinita.

I no és que les il·lustracions retratin històries tristes, melangioses, tètriques (que de ben segur que en molts casos és així, però que no ho sabem, ni ho sabrem mai, perquè l'il·lustrador X no té tants diners per comprar tots els llibres on surten les obres exposades, i fer-se-les traduir), sinó que aquesta mena de languidesa, simplement, ho empastifa tot: des de la imatge de la mort violenta d'una bruixa pèrfida, fins a la d'una colla que salta a corda, o la d'una nena que visita per primera vegada un zoo.

L'il·lustrador X, sempre disposat a regalar al món el seu somriure d'anunci de dentífric, surt de les exposicions amb una mena de pressió al cor, i grans interrogants: **què els passa, a aquests il·lustradors?**

Les històries que han de traduir en imatges els semblen tan mortalment avorrides, que no poden evitar transmetre aquest sentiment en cadascuna de les seves pinzellades

(físiques o digitals)?

**Que potser treballen en cataus depri-
ments on no entra ni mig raig de sol i, a
base d'hores de feina, queden amarats
de la mateixa humitat devastadora de
les parets?**

Que van faltats de vitamina?

Immediatament, l'envaeix una angouxa en-
cara més punyent: **quin imaginari visual
estan repartint tots aquests crea-
dors entre els lectors i lectores
més menuts?**

**En quin estat d'ànim els deixen
quan acaben de llegir text i imat-
ges?**

Com que l'il·lustrador X no té resposta a totes aquestes preguntes que es fa, simplement decideix creure que tot plegat serà una fase, que com tantes altres coses en aquesta vida, si hi ha sort i voluntat per part de tots aquells que tenen alguna cosa a veure amb el món editorial, passarà, i quedarà en l'anecdotari com aquell període en què el món infantil imprès va estar marcat

per la inexpressivitat i l'apatia. Hi ha hagut temps foscos, d'altres de massa rosats i embafadors, d'altres de volgudament sofisticats i cerebrals. Ara sembla que, en dosis massa altes, toca la grisor.

O sigui que si mai us trobeu amb un il·lustrador, no caigieu tan ràpidament en el tòpic aquell de les primeres línies. Pot ser que el que faci no sigui ni bonic, ni tendre, ni tan sols tristament commovedor, o pervers, sinó simplement avorridament lènguid.

